

יום א', ה' באלול תשס"ז (19 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

אתמול, **ד' באלול** בשנת 1919, בברה"מ [לשעבר!] הוכרזה השפה העברית כ"ריאקציונרית", ולפיכך אסורה לשימוש בספרים ובמוסדות חינוכיים. יום [וכמה שנים...] לאחר מכן, היום – **ה' באלול** תשי"ב (1952), סטלין מורה לעצור את כל האומנים היהודים ולסגור את כל מוסדות האידיש באשמת לאומנות יהודית וריגול לטובת המערב.

שלשים ושלוש שנה חולפות בין תאריכים אלה, והרבה, הרבה היסטוריה. עם זאת, עם ישראל – מה שנשאר ממנו ר"ל – עומד באיתנו! כל הפוגרומים, כל המלחמות, כל הרדיפות לפני השואה ואף אחריה, לא הזיזו את העם שלנו מדבקותו לעצמו ולמשימתו על במת ההיסטוריה האנושית. "עם קשה עורף" אנחנו באמת! בעוד שהצורך מנסה לפורר אותנו, הוא אינו מבין שהוא מצליח רק לצרור אותנו לחבילה אחת. כנראה, הוא אינו מבין את משמעות המילה "לאסור". על כך, דברי **ר' מ. אלון** הבאים:

= ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על העריות ואסר לנו את הארוסות והתיר לנו את הנשואות על ידי חופה וקידושין: בא"י מקדש עמו ישראל ע"י חופה וקידושין.
יש מקשין על נוסח ברכת האירוסין הזו: למה אין מברכין "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו לקדש את האשה"? השאלה הראשונה ששאלנו "ועוד היכן מצינו ברכה כזאת שמברכין על מה שאסר לנו הקב"ה, והלא אין אנו מברכין שאסר לנו אבר מן החי והתיר לנו את השחוט". או כדוגמא, אדם מברך כשהוא אוכל; כשהוא שוחט הוא מברך על השחיטה, הוא לא מברך על זה שאסור לו לאכול לא שחוט. אז איזו מין ברכה זאת, אסור לי X ואני מברך על זה. ועוד, מה ענין להזכיר עריות בכאן? הרא"ש** עונה כפי שהוא עונה ובחלק מהדברים שלו נשתמש מייד. נדמה לי שכאן נמצאת המהפכה הגדולה.**

המושג של האירוסין הוא נמצא כאן בשורש של הברכה. מהו בעצם האירוסין? או בעברית אחרת, היום, כשלאירוסין יש משמעות של דקות, מה זה עושה? מה הסיפור הזה? הדבר הוא פלאי, האירוסין **מחברים** בעצם בין האיש והאשה חיבור קניני, מחייב. כשרוצים לצאת ממצב של אירוסין חייבים **גט**, בדיוק כמו אחרי הנישואין. היום אנחנו לא מכירים את זה, אבל כשהיה זמן בין האירוסין לנישואין, האירוסין יוצרים מחוייבות מוחלטת, המחוייבות הזאת קושרת אותנו, קושרת את האיש ואת האשה. אבל היא לא מתירה אותנו; היא **אוסרת** אותנו. במה הם קשורים? מאד מענינת המלה הזאת בעברית.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ה' באלול תשס"ז (19 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

איסור בעברית זו מלה בעלת שתי משמעויות שנראות הפוכות. מצד אחד **אסור** - פירושו אנחנו אסורים זה לזו וזו לזה, כלומר - אנחנו מרוחקים. מצד שני פירושה של המלה **אסור** בדיוק הפוך, לאסור שני דברים פירושו **לקשור** אותם יחד, לחבר. שתי צורות מחברות את האיש ואת האשה. הצורה השניה היא הצורה שהעולם מכיר והיא היתה קיימת גם קודם מתן תורה ואותה עם ישראל לא המציא והיא ה**נישואין**. הקשר בינינו הוא הקשר האנושי שבין האיש והאשה. זהו הקשר הנורמלי, האידיאלי, החיובי ע"פ התורה. אבל לקשר הזה, כך מסתבר, מוקדם סוג של קשר אחר לגמרי שמבלעדיו הקשר של נישואין נקרא ברמב"ם **זנות**. הקשר המוקדם הוא הקשר של האירוסין. מה שמחבר אותי ואותך הוא לא את ואני. מה שמחבר אותי ואותך זה הקב"ה, שברגע זה אוסר אותי עליך ואותך עלי. אנחנו מחוברים בחיבור של נצח, בחיבור של קדושה; ורק מכח החיבור הזה אנחנו נכנסים למצב שקוראים לו נישואין.

נכון, זה אקט שהתרחש ונמשך רק חצי דקה, קצת יותר קצת פחות. אבל הוא שינה מהותית את כל המושג של אישות. הוא יצר עכשיו את מושג האישות מחדש.

[http://www.kerenyishai.org/shiur_hebrew_doc/kitetze55.doc]

אזי, אם הגויים רוצים לדעת למה אנחנו כל-כך מחוברים אחד לשני, יהודי ליהודי – אולי יחפשו חלק מההסבר ב"**איסורים**" שעשו לנו...?

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל